

Tot besluit

J.P. v. Eerde wordt het eerste exemplaar uitgereikt van de brochure over de kerkrestauratie.

Met het relaas van een heuglijke gebeurtenis mogen we de geschiedenis van de Gereformeerde Kerk van Zwartsluis afsluiten.

We doelen hiermee op de recente grootscheepse restauratie van toren en voorgevel van de nu bijna honderdjarige Cingelse kerk.

We kunnen hierover kort zijn, daar in het onlangs verschenen werkje "Een tijd om te bewaren" uitvoerig verslag wordt gedaan van de gang van zaken rondom dit project. Voor degenen die het boekje niet bezitten geven we een summiere samenvatting.

Toen na een deskundig onderzoek werd vastgesteld dat omvangrijke herstelwerkzaamheden aan toren en voorgevel van het gebouw noodzakelijk waren, kwam men voor de vraag te staan: restaureren of afbreken en tot nieuwbouw overgaan. Uiteindelijk moest de gemeente beslissen.

Op een speciaal daartoe belegde vergadering werden de kerkleden voor deze keuze geplaatst. Met grote eenstemmigheid werd gekozen voor het behoud van het gebouw door een grondige restauratie. Met bekwame spoed werd de hand aan de ploeg geslagen, nadat al veel voorbereidend werk was gebeurd. Voornaamste doel was vanzelfsprekend inkomsten te verwerven om een krachtige financiële basis te leggen. Welnu, wat dat betreft werden de stoutste verwachtingen overtroffen. Werden de kosten beraamd op *f* 650.000,- (vijfentwintig maal het bedrag dat de kerk had gekost in 1893), reeds in april '89 was er aan toezeggingen meer dan twee ton binnen.

Van drie instanties t.w. de gemeente Zwartsluis, de Nederlandse Gustaaf Adolf vereniging te Odijk en de stichting Edwina van Heek te Enschede ontving men een subsidie van resp. *f* 30.000,-, *f* 7.500,- en *f* 2.500,-.

Een letterlijk torenhoge stelling ontrok voorgevel en toren gedurende enige tijd aan het gezicht, maar toen op 18 september 1990 bij een bijeenkomst in de kerk de officiële overdracht van het gebouw plaatsvond, kon ieder na afloop daarvan de in floodlight badende voorgevel en toren met voldoening bewonderen.

Opzettelijk vermijden we het noemen van namen van degenen die zich voor de zaak hebben ingespannen. De gehele gemeente heeft in meerdere of mindere mate meegewerkt in allerlei functies en met allerlei activiteiten en nog steeds is het enthousiasme niet bekoeld. Gelukkig maar, want op financieel gebied zal nog heel wat moeten gebeuren, zullen de lasten niet onevenredig op het nageslacht worden afgewenteld. Met vertrouwen kunnen we de toekomst tegemoet zien.

De Gereformeerde Kerk van Zwartsluis heeft getoond dat ze een levende gemeente is. Trots past hier niet. Wel dankbaarheid jegens Hem die de harten tot zijn dienst bereidwillig heeft gemaakt.

Epiloog

We moeten ons verhaal beëindigen. We doen dat in het besef dat het onvolledig is. Er zullen stellig lezers zijn die bepaalde zaken of namen in dit boek missen. We verontschuldigen ons met het argument dat de omvang van dit boek aan beperkingen is gebonden. Vandaar dat de titel ook niet luidt "Van de voorgaande dingen", maar "Van voorgaande dingen", dus partitief.

Het stemt tot voldoening, dat de kennis betreffende de Gereformeerde Kerk van Zwartsluis door dit boek voor iedere belangstellende bereikbaar is geworden.